

„Уочи избора у Србији, официр Г. је на Косову шест недеља са својим људима буквално лежао у блату, док су обезбеђивали гранични прелаз 'Капија 1'. Имали су шест мобилних тоалета за 150 мушкараца и шаторе за 12 људи.“



Војници Бундесвера стационирани на Косову суочили су делегацију немачког Министарства одбране са жалбама. Реч је о опреми, новцу и признању, пише Зидојче цајтунг. „Они се осећају као 'пасторчићи политике'. 'Нама је важно да будемо примећени', каже официр Г, који због ранијих претњи смрћу, не жели да ода своје име. Он је шеф снага за брзе интервенције које се од фебруара на северу Косова шаљу свуда где је ситуација несигурна.

Стандардни део репертоара жалби јесте: где год да се налазили, војници имају лошу интернет-везу са домовином. То је питање које наилази на разумевање државног секретара у Министарству одбране Кристијана Шмита.

Војници у иностранству добијају додаток чији износ зависи од опасности ангажовања. У Авганистану 110 евра дневно, на Косову само 62. То војници смештени у Новом селу сматрају неправедним. Уочи избора у Србији, официр Г. је шест недеља са својим људима буквално лежао у блату, док су обезбеђивали гранични прелаз 'Капија 1'. Имали су шест мобилних тоалета за 150 мушкараца и шаторе за 12 људи. Када су почетком јуна снаге Кфора приликом уклањања блокаде биле суочене са пуцњавом, један војник је за длаку избегао метак. „И ми се суочавамо са тешком стварношћу“, каже официр Г. Тај инцидент показује да Косово може бити исто толико опасно као и Авганистан.

Још нешто љути многе војнике у вези са новчаним додатком. Реч је о једнаком статусу оних који патролирају ван безбедних војних кампова, где су стално изложени опасностима, и оних који имају релативно сталне обавезе у камповима. Државни секретар „сумња да се ту може нешто много променити“. Ипак, он сматра да више простора за флексибилност постоји код одређивања износа додатка за ангажовање у иностранству. „Додатак мора бити усклађен са ситуацијом, то је јасно“, рекао је Шмит, а

преноси Зидојче цајтунг.

Тужба против словеначке банке

Изгубљена домовина, наслов је текста у Зидојче цајтунгу о стотинама хиљада југословенских гастарбајтера који су своју зараду некада стављали на konto Љубљанске банке. Од те уштеђевине назад нису успели да добију ништа. Један од синова тих људи, 36-годишњи Сафет Алимехај из Новог Улма, сада је покренуо збирну тужбу против некада најреномираније банке на Балкану.

„Енвер Алимехај је дуго година радио у Баварској. Намеравао је да пензионерски живот проведе у Осијеку. Умро је 2006. са само 54 године. Његов син Сафет наследио је стан у Осијеку и малу зелену штедну књижицу Љубљанске банке. Стан је изнајмио, јер не намерава да се врати у Осијек. Рођен је у Немачкој, у Новом Улму. Његова домовина је Немачка.

Ипак, после очеве смрти отишао је у Осијек, и у банку где је сазнао да не може да подигне очеву уштеђевину јер од 1984, када је његов отац отворио штедну књижицу, много тога се десило. Југославије више нема, банка је пропала. Све је пребачено на Нову љубљанску банку која чак има исти лого, али је само, како наводе, задужена за рачуне нове државе Словеније. Захтеве других штедиша до данас категорички одбија. И власти у Љубљани тврде да су задужене само за словеначке штедише. Један тамошњи закон блокира сваку тужбу против банке.

Реч је о принципу, а не о новцу

Тако је 300.000 гастарбајтера у Немачкој остало без уштеђевине. Неки су покушали да поврате новац подмићивањем директора банке или ангажовањем скупих адвоката, али већина се од новца опростила. Ипак, Сафет Алимехај не жели да одустане. Њему је до принципа, а не до новца. Зато сада жели да покрене процес пред немачким судом. Већ је окупио 220 особа у сличној ситуацији који заједно са њим желе да подигну тужбу. Њима је и те како стало до новца. То је све за шта су цео живот радили у туђини.

Осим тога, Сафет хоће да затражи од Европске комисије да изврши притисак на словеначку владу. Хрватска треба да уђе у ЕУ1. јула 2013, а Словенија прети блокадом уколико не буде решен сукоб око банке; другим речима, уколико штедише не одустану од својих захтева.

„Замислите да сада посустала Словенија затражи помоћ од Европске уније за Нову љубљанску банку. Знате ли ко ће платити новац за спас? Ја, од мог пореског новца, који плаћам немачкој држави.“ Та помисао чини Сафета Алимехаја још љућим него помисао на евентуално изгубљени новац његовог преминулог оца, који је пре 40 година отишао у Немачку да би радио: за сан о мирном животу у Осијеку.“

(Дојче веле)